

Arrest

nr. 231 915 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 24 oktober 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2017 wordt verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf) geldig voor meerdere binnenkomsten van 9 september 2017 tot 9 september 2018.

Op 22 december 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van K. E. C. van Nederlandse nationaliteit.

Op 19 juni 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 september 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van K. E. C.

Op 18 maart 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 april 2019 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid in het kader van een feitelijke partner, met name van K. E. C.

Op 9 mei 2019 biedt verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning met K.E.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 19 juni 2019 delen verzoeker en mevrouw K.E.C. mee dat zij deze procedure wensen stop te zetten. Op 20 juni 2019 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen district Merksem om de verklaring van wettelijke samenwoning niet te registreren in het rijksregister.

Op 10 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.04.2019 werd ingediend door:

Naam: V. (...) Voorna(a)m(en): G. (...) Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) 1984 Geboorteplaats: P. (...) Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.04.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde K. E. C. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- kopie reispaspoort op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon met diverse in- en uitreisstempels: uit deze stukken blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon reisden, niet dat ze elkaar op deze reizen ontmoet hebben.

- Aanmelding ZNA Middelheim dienst gynecologie; Aanvraag voor laboratoriumonderzoek (dd. 4/10..) op naam van de referentiepersoon

- Ongedateerde foto's

- Foto's dd. 22/04/.., 6/08/2018, 22/03/.., 16/04/.., 2/03/.., 5/11/2018, 7/09/2018

- Verklaring vanwege een derde ivm de aangehaalde feitelijke relatie

- Bewijs van lidmaatschap OZ dd. 13.05.2019 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en haar twee kinderen
- Verzekering bij B. (...) dd. 13.02.2019 op naam van betrokkene

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar hebben leren kennen, noch sedert wanneer ze een feitelijke partnerrelatie zouden onderhouden (zie ook bijlage 20 dd. 19.06.2018 en dd. 18.03.2019). Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar (hebben leren) kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de referentiepersoon in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Betrokkene en de referentiepersoon hebben dd. 9.05.2019 een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd bij de stad Antwerpen. Na de aanvraag voor wettelijke samenwoning werd de procedure opgestart om na te gaan of dat dit over een schijnrelatie zou kunnen gaan. Echter, op 19 juni hebben betrokkene en de referentiepersoon aan de stad Antwerpen, schriftelijk laten weten dat zij deze procedure tot wettelijke samenwoning willen stopzetten. Dit op aanraden van hun advocaat. Aangezien betrokkenen deze procedure hebben stopgezet, is dit een tegenindicatie dat betrokkenen effectief een relatie zouden hebben.

Verder blijkt dat dd. (...)2019 K. K. I. (...) werd geboren, tentijde van hun aangehaalde relatie. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat dit kind werd erkend door betrokkene.

Betrokkene werd op 22.12.2017 gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn, kan niet beschouwd worden als een afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter.

Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Er werd niet afdoende aangetoond dat er sprake is dan gemeenschappelijke kinderen, noch van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat beiden vrij zich elders vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. (...)"

Op 25 november 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 240 243.

Op 25 november 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 240 235.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 47/1 en artikel 47/3 Vw., schending artikel 8 EVRM; schending artikel 20 VWEU en 62 van de Vreemdelingenwet, alsmede de machtsafwending/onbevoegdheid van de ondertekenaar/nemer van de beslissing.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van art.8 EVRM; schending artikel 20 VWEU; schending van art. 47 en 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

Verzoeker deed bij de gemeente een aanvraag tot gezinshereniging met zijn partner, burger van de Unie, op basis van artikel 47 Vw.

De voorwaarden die de wet stelt aan een gezinshereniging op basis van artikel 47 Vw. zijn de volgende:

- Moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie;

- Het duurzaam karakter van die relatie mag met elk passend middel worden bewezen;

- Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners;

Evenwel nam de staatssecretaris een beslissing van weigering van verblijf:

Verzoeker is de partner van een burger van de Unie.

De Staatssecretaris miskent derhalve de bewijskracht van de door verzoekende partij voorgebrachte stukken. Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat hij de partner is van een burger van de Unie referentiepersoon, te weten zijn partner.

Bovendien heeft verzoeker uiteraard recht op een gezinsleven met zijn Europese partner op basis van artikel 8 EVRM.

Ook op het recht op gezinsleven antwoordt de staatssecretaris niet.

Verzoeker voldoet volledig aan de gezinshereningsvoorwaarden en heeft derhalve recht op vestiging.

Verzoeker voldoet evenwel aan de criteria zoals bepaald in artikel 47 Vw., zodat de weigering van de aanvraag van verzoeker manifest ingaat tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris ten onrechte de beslissing genomen en hierdoor het motiveringsbeginsel van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen, artikel 47 Vw., artikel 8 EVRM, artikel 20 VWEU en artikel 62 Vw. schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991:

- Artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 8 EVRM;

- Artikel 20 VWEU;

- ‘de machtsafwending/onbevoegdheid van de ondertekenaar/nemer van de beslissing’.

Tevens verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift naar een schending van de materiële motiveringsplicht.

De verweerder laat vooreerst gelden dat de in het eerste middel voorgehouden schending van 'de machtsafwending/onbevoegdheid van de ondertekenaar/nemer van de beslissing' geen ontvankelijk middel uitmaakt.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De verzoekende partij dient in haar verzoekschrift op straffe van onontvankelijkheid te vermelden welke precieze wettelijke bepalingen werden miskend door de bodemrechter. (E. BREWAEYS en A. DE SMET, "De Raad van State als cassatierechter in vreemdelingenzaken", T.V.R. 2008 (3), 186.)

In casu merkt verweerder op dat betreffende het middel van de verzoekende partij voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere verwijzing naar 'de machtsafwending/onbevoegdheid van de ondertekenaar/nemer van de beslissing', zodat het middel dan ook in die mate onontvankelijk is.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Bovendien merkt verweerder op dat verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht is evenwel niet mogelijk, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24.04.2019 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in functie van haar feitelijke partner van Nederlandse nationaliteit.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt in dit kader als volgt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Terwijl artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

Verzoekende partij legde volgende stukken voor:

- Kopie reispaspoort op naam van zowel verzoeker als de referentiepersoon met diverse in- en uitreisstempels: uit deze stukken blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon reisden, niet dat ze elkaar op deze reis ontmoet hebben;
- Aanmelding ZNA Middelheim dienst gynaecologie: aanvraag voor laboratoriumonderzoek op naam van de referentiepersoon;
- Ongedateerde foto's;
- Foto's dd. 22/04/..., 06/08/208, 22/03/..., 16/04/..., 02/03/..., 05/11/2018, 07/09/2018;
- Verklaring vanwege een derde in verband met de aangehaalde feitelijke relatie;
- Bewijs van lidmaatschap OZ dd. 13/05/2019 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en haar twee kinderen;
- Verzekering B. (...) dd. 13/02/2019 op naam van verzoeker.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij overlegde stukken, doch heeft geoordeeld dat hieruit het duurzame karakter van de relatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende blijkt.

De gemachtigde van de Minister stelde onder meer vast dat aan de hand van de beschikbare gegevens niet kan worden vastgesteld wanneer en hoe betrokkene elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de referentiepersoon in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, en of zij elkaar familie en vrienden kennen.

Ook blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker en de referentiepersoon op 09.05.2019 een verklaring wettelijke samenwoning aflegden hebben bij de stad Antwerpen, waarna een procedure schijnrelatie werd opgestart. Evenwel hebben verzoeker en de referentiepersoon op 19.06.2019 aan stad Antwerpen laten weten dat ze de wettelijke samenwoning wensen stop te zetten, wat een tegenindicatie is dat betrokkene effectief een relatie zouden hebben.

Nopens de door de verzoekende partij voorgelegde documenten werd allerm minst kennelijk onredelijk geoordeeld dat deze onvoldoende bewijzen dat er daadwerkelijk sprake is van een duurzame affectieve relatie, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht overweegt dat moet worden aangenomen dat meer overtuigende stukken zouden moeten kunnen worden voorgelegd indien men daadwerkelijk een relatie onderhoudt.

Dit alles wordt door de verzoekende partij niet betwist. Verzoeker gaat zelfs niet in op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij beperkt zich louter tot de bewering dat verzoeker wel degelijk heeft aangetoond dat hij een duurzame relatie vormt met mevr. K. (...)

Verzoekende partij verwijst in dit kader op een schending van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing vormt volgens verzoekende partij een inmenging in zijn gezinsleven.

Verzoeker geeft met deze kritiek blijk van een gedeeltelijke lezing van de bestreden beslissing.

Wanneer de verzoekende partij zich beroept op art. 8 EVRM, dient zij vooreerst een beschermenswaardige relatie aan te tonen.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoeker verwijst hiervoor naar de relatie met zijn partner.

Evenwel wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven door de gemachtigde van de Minister dat niet vastgesteld kon worden dat verzoeker en de referentiepersoon een duurzame relatie hebben.

Bovendien werd een onderzoek naar schijnrelatie opgestart wanneer verzoeker en de referentiepersoon een verklaring wettelijke samenwoning wensten af te leggen voor stad Antwerpen. Niettemin besloten verzoeker en de referentiepersoon de wettelijke samenwoning stop te zetten, wat een tegenindicatie is dat betrokkenen effectief een relatie zouden hebben.

Derhalve toont verzoekende partij geen beschermenswaardige relatie aan.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Inderdaad diende er in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren. De bestreden beslissing betreft immers geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij gaat hier zelfs niet op in.

Terwijl in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat dat het gezinsleven zo ingericht kan worden dat de partner in België blijft en dat verzoeker een andere verblijfplaats kiest.

Terwijl tevens moet worden aangenomen dat voor de duur van de tijdelijke verwijdering nauw contact kan worden onderhouden middels moderne communicatiemiddelen.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

"Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij "via de zogenaamde 'sociale media' tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind" bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het "moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde 'sociale media' nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind". Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er "in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer". Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn." (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Verzoekende partij betwist ook niet dat hij zijn gezinsleven opbouwde in precair verblijf.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven.

Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van zijn vrouw en kind gescheiden wordt, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoeker werpt in een enig middel op “de machtsafwending/onbevoegdheid van de ondertekenaar/nemer van de beslissing.” Enige verdere uitleg hierover wordt niet verschaft.

Hoe dan ook dient de Raad ambtshalve te onderzoeken of de bestreden beslissing werd genomen door de hiertoe bevoegde overheid. De bevoegdheid van de steller van een bestuurlijke beslissing raakt immers de openbare orde (RvS 11 juli 2013, nr. 224.332).

Het is niet betwist dat E.B. een administratief assistent is van de Dienst Vreemdelingenzaken en opsteller is van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is een beslissing die het verblijfsrecht van verzoeker in het Rijk bepaalt. Deze beslissing hoort tot de bevoegdheid van de minister, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

E.B. heeft de bestreden beslissing ondertekend in haar verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de minister. De vraag rijst of de betrokken ambtenaar, in de door haar aangegeven hoedanigheid, bevoegd is om deze weigeringsbeslissing te nemen.

Twee problemen stellen zich hierbij. Vooreerst wordt nagegaan of de wet voorziet dat de minister zijn bevoegdheid ter zake kan delegeren. In positief geval moet ook onderzocht worden of de ambtenaar, die de beslissing heeft genomen, daartoe wel formeel was gemachtigd door de bevoegde minister.

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat: een administratieve rechtshandeling is pas wettig wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en er is sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, *“Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”*, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken, maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan deze wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt (cf. A. VRANCKX, *Plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid*, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

De regelgever moet die delegatie toestaan. Een delegatiebesluit is vereist (RvS 27 maart 2014, nr. 226.914).

De bestreden weigeringsbeslissing vermeldt dat zij is genomen in toepassing van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Dit artikel bepaalt niet uitdrukkelijk aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot aanvragen van de *“andere familieleden”* van een burger van de Unie.

Evenwel dient te worden gewezen op artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De bepalingen van Titel I, Hoofdstuk I van de Vreemdelingenwet over de in artikel 40bis bedoelde vreemdelingen voorzien in meerdere gevallen in een beslissingsbevoegdheid van *“de minister of zijn gemachtigde”*.

Bovendien bepaalt artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Ook uit artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat erin voorziet dat “de minister of zijn gemachtigde” bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie inzonderheid rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners (dit zijn andere familieleden in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet), blijkt dat de bevoegdheid voor het onderzoek van de aanvraag en dus logischerwijze ook voor het nemen van de beslissing inzake de aanvraag van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, toekomt aan de “minister of zijn gemachtigde”.

Aldus wordt vastgesteld dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake de aanvragen in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft toevertrouwd aan de minister of zijn gemachtigde.

Rest de vraag of de betrokken ambtenaar, E.B., in dit geval als gemachtigde van de minister kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit, waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister te nemen.

In dit verband kan worden verwezen naar de artikelen 3/1 en 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Delegatiebesluit).

Artikel 3/1 van het Delegatiebesluit luidt als volgt:

“De delegaties die krachtens dit besluit worden verleend om de bevoegdheden uit te oefenen vermeld in of krachtens de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk 1, van de wet van 15 december 1980, ten opzichte van de burgers van de Unie en hun familieleden gelden voor de uitoefening van diezelfde bevoegdheden ten opzichte van:

1° (...);

2° de andere familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1, van de wet van 15 december 1980;

3° (...);

4° (...).”

Titel II, hoofdstuk 1 van de Vreemdelingenwet betreft de bepalingen, vervat in de artikelen 40 tot en met 47/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 13, § 1 van het Delegatiebesluit, dat de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister krachtens het Vreemdelingenbesluit voorziet, luidt als volgt:

“Art. 13. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4; artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; artikel 40, eerste en vijfde lid; artikel 44, tweede lid; artikel 49; artikel 51, § 2, tweede lid; artikel 52, § 4, tweede en vijfde

lid; artikel 54; artikel 57; artikel 58; artikel 69septies, § 3; artikel 71/2bis; artikel 71/2ter, §§ 2 en 3; artikel 71/4, tweede lid; artikel 71/5; artikel 75, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 80, § 4, eerste lid; artikel 85, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 88ter; artikel 100, vierde lid; artikel 103/3; artikel 105/6; artikel 105/9; artikel 110bis, § 1, § 2, eerste en tweede lid, § 3, eerste en derde lid, §§ 4 en 5; artikel 110ter; artikel 110quinquies, § 3, en § 4, derde lid; artikel 118, eerste lid.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.” (eigen onderlijning)

De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, dat luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit het samenlezen van deze bepalingen blijkt dat een administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen op voorwaarde dat door middel van een schrijven gedateerd en ondertekend door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, de naam en toenaam van het personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken aanduidt.

In het administratief dossier bevindt zich een schrijven ondertekend door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken en gedateerd op 21 juni 2019 dat luidt als volgt:

“Akte tot aanstelling van de Directeur-generaal.

De Directeur-generaal,

Gelet op de artikelen 3/1, 6, § 2, 7 en 13, § 2, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

BESLIST:

Mevrouw E. B. (...) wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 3/1, 6, § 1, 7 en 13, § 1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009.”

Aan de voorwaarde van artikel 13, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit werd voldaan. Aldus was mevrouw E.B. bevoegd om de bestreden beslissing te nemen.

Waar verzoeker in zijn middel louter opwerpt “de machtsafwending/onbevoegdheid van de ondertekenaar/nemer van de beslissing” zonder hierbij enige verdere uitleg te verschaffen overtuigt hij niet van het tegendeel.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een Unieburger wat wordt toegelicht aan de hand van de voorgelegde stukken. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”, waarbij rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU).

3.3.4. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° (...)

3° (...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele

banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. “de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners” zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een “deugdelijk bewezen duurzame relatie” in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

3.3.5. In essentie is verzoeker de overtuiging toegedaan dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij de feitelijke partner is van een Unieburger. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde minister de bewijswaarde van de voorgelegde stukken miskent.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- *kopie reispaspoort op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon met diverse in- en uitreisstempels: uit deze stukken blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon reisden, niet dat ze elkaar op deze reizen ontmoet hebben.*
- *Aanmelding ZNA Middelheim dienst gynecologie; Aanvraag voor laboratoriumonderzoek (dd. 4/10/..) op naam van de referentiepersoon*
- *Ongedateerde foto's*
- *Foto's dd. 22/04/.., 6/08/2018, 22/03/.., 16/04/.., 2/03/.., 5/11/2018, 7/09/2018*
- *Verklaring vanwege een derde ivm de aangehaalde feitelijke relatie*
- *Bewijs van lidmaatschap OZ dd. 13.05.2019 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en haar twee kinderen*
- *Verzekering bij B. (...) dd. 13.02.2019 op naam van betrokkene*

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar hebben leren kennen, noch sedert wanneer ze een feitelijke partnerrelatie zouden onderhouden (zie ook bijlage 20 dd. 19.06.2018 en dd. 18.03.2019). Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar (hebben leren) kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de referentiepersoon in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Betrokkene en de referentiepersoon hebben dd. 9.05.2019 een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd bij de stad Antwerpen. Na de aanvraag voor wettelijke samenwoning werd de procedure opgestart om na te gaan of dat dit over een schijnrelatie zou kunnen gaan. Echter, op 19 juni hebben betrokkene en de referentiepersoon aan de stad Antwerpen, schriftelijk laten weten dat zij deze procedure tot wettelijke samenwoning willen stopzetten. Dit op aanraden van hun advocaat. Aangezien betrokkenen deze procedure hebben stopgezet, is dit een tegenindicatie dat betrokkenen effectief een relatie zouden hebben.

Verder blijkt dat dd. 19.01.2019 K. K. I. (...) werd geboren, tentijde van hun aangehaalde relatie. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat dit kind werd erkend door betrokkene.

Betrokkene werd op 22.12.2017 gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn, kan niet beschouwd worden als een afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter.

Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Verzoeker gaat niet op concrete wijze in op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar hebben leren kennen, noch sedert wanneer ze een feitelijke partnerrelatie zouden onderhouden (zie ook bijlage 20 dd. 19.06.2018 en dd. 18.03.2019). Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar (hebben leren) kennen, of zij

gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de referentiepersoon in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ..."

Deze motieven houden dan ook stand.

Verzoeker betwist niet dat op (...) 2019 I.K. werd geboren, dit is een kind van mevrouw K. Verzoeker betwist niet dat dit kind door hem niet werd erkend. Nochtans werd dit kind geboren ten tijde van de aangehaalde relatie tussen verzoeker en mevrouw K. In de feitenuiteenzetting merkt verzoeker op over het gegeven dat hij I.K. op het moment van de bestreden beslissing niet had erkend als zijnde zijn kind, dat de verwerende partij dient te weten dat de erkenning van een kind eveneens onderworpen is aan een procedure en deze tijd vergt. Verzoeker brengt evenwel geen enkel stuk bij waaruit nog maar zou kunnen blijken dat hij enige stap heeft ondernomen om het kind I.K. als zijn kind te erkennen. Daarnaast bevindt zich in de stukken van het administratief dossier een e-mail van een medewerker van de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 24 april 2019. In deze e-mail deelt de medewerker van de stad Antwerpen mee: *"ik wilde vragen of ze de geboorteakte van hun kindje al hadden doorgestuurd maar besloot toch maar eerst te vragen of de baby hun gemeenschappelijk kind was. mevrouw antwoordde dat het GEEN gemeenschappelijk kind is"*.

Verzoeker betwist niet dat hij *"op 22.12.2017 gedomicilieerd (werd) op het adres van de referentiepersoon in België."* Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat *"louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn, kan niet beschouwd worden als een afdoende bewijs van een effectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter."*

Gelet op het geheel van voorgaande elementen maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat hij *"niet afdoende aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980"*.

Een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van

een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele *de facto* partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Uit artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat als familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. De voorwaarden die in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet worden gesteld om als familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen dus in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, *in casu* een stabiele *de facto* partnerrelatie. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat de gemachtigde oordeelde dat verzoeker "niet afdoende aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980". Hierboven werd reeds gesteld dat verzoeker niet aan toont dat dit besluit onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd genomen.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de voorgehouden feitelijke relatie, wordt het bestaan van een gezinsleven, dit is een *de facto* stabiele en standvastige (duurzame) partnerrelatie, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.7. Waar verzoeker artikel 20 van het VWEU inroept, wordt erop gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest met nr. 121/2013 van 26 september 2013 oordeelde dat:

“B.59.4. (...) slechts uitzonderlijk, in de zeer bijzondere situatie dat een burger van de Unie, ten gevolge van nationale maatregelen die zijn familieleden het recht op gezinshereniging ontzeggen, zou worden verplicht om niet alleen het grondgebied van de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten, afbreuk wordt gedaan aan de essentie van de rechten die hij aan het Unierecht ontleent en zijn familieleden zich op die rechten zouden kunnen beroepen om zich bij de burger van de Unie op het grondgebied van een lidstaat te voegen.

B.59.5. De beantwoording van de vraag of die situatie zich voordoet, vergt volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie een beoordeling van de feitelijke omstandigheden van elk concreet geval, waarbij alle omstandigheden van de zaak moeten worden onderzocht (HvJ, 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punten 47-56). Het is voor de wetgever niet mogelijk bij de totstandkoming van abstracte normen op algemene wijze te anticiperen op al die feitelijke omstandigheden.

B.59.6. (...).

B.59.7. Indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, zou de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing dienen te worden gelaten.”

In deze zaak blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden ten aanzien van verzoeker er toe zou leiden dat mevrouw K. het belangrijkste genot zou worden ontzegd van de voornaamste door haar status van burger van de Unie verleende rechten doordat zij er in feite zou toe worden verplicht om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Dit wordt door verzoeker niet aangetoond.

Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aangetoond.

3.3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET